

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 31 (36) • 5 septembrie 2021

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să avem capacitatea de a ierta

† Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

„Capacitatea de a ierta este o mare taină. Cel care iartă este un om puternic; slab este cel care nu iartă. Cel care iartă este un om liber; cel care nu iartă este un sclav, parcă înlănțuit de o frânghie de cel care l-a jignit sau l-a rănit.

Cel care nu iartă nu are libertate, fiind urmărit tot timpul de dorința răzbunării, pentru a plăti cu aceeași monedă sau mult mai aspru pe cel care l-a supărat într-un anumit moment al vieții. Putem spune că acela care are capacitatea de a ierta se aseamănă cu Dumnezeu, Cel care iartă atât de mult.

Cel care nu iartă, în schimb, parcă este cuprins de puterea întinericului, pentru că inima și mintea sa sunt întunecate și nu au posibilitatea să împlinescă legea Domnului, spărgând lanțul urii și al dorinței de răzbunare.”

Ați recunoscut, desigur, cuvintele din rugăciunea „Tatăl nostru”... De ce credeți că am început predica de azi cu acest fragment? Pentru că are legătură strânsă cu Sfânta Evanghelie care s-a citit, cu tema ei principală: iertarea.

Numai că, trebuie să recunoaștem de la bun început, uneori când rostim Tatăl nostru și ajungem la acest fragment, mințim. Să nu vi se pară șocantă această afirmație. Pur și simplu, mințim! O scurtă și simplă analiză va fi, sperăm, convingătoare. Când zicem „și ne iartă nouă greșelile, precum și noi iertăm greșelile noastre” facem implicit o promisiune: „precum Tu, Doamne, ne ierți și noi vom ierta...”

Dumnezeu ne iartă, desigur, pentru că este Atotmilostiv și Atotiertător. Dar noi ne ținem promisiunea? Fiecare să-și răspundă în fața propriei conștiințe! Adeseori se întâmplă, așadar, să rostim mecanic *Tatăl nostru*, fără să ne dăm seama că, de fapt, atâta timp cât noi nu iertăm pe cei ce ne-au greșit, nu numai că nu-i drept să fim iertați, dar suntem și mincinoși.

Așa s-a întâmplat cu datornicul din pilda de astăzi: împăratul (nimeni altul decât Dumnezeu) l-a iertat de cea mare datorie (10.000 de talanți; și să

socotim: un talant = 49 kg aur...), iar el la rândul său nu l-a iertat pe cel ce-i datora 100 de dinari (1 dinar = 4,5 gr. argint...).

Rugămintea lui stăruitoare în fața Stăpânului ar fi putut să sune așa: „Iartă-mi, Doamne, marea mea greșală că nu ți-am plătit la timp, mai îngăduiește-mă puțin, că și eu la rândul meu voi ierta pe cei ce-mi greșesc”, iar după ce a fost iertat s-a dovedit mincinos și crud... Revoltător, nu-i așa?

După ce l-am „depistat”, așadar, pe nemilostivul făptaș, să vedem ce-i de făcut?

Ceea ce este logic și drept: **să iertăm și noi celor ce ne greșesc**. De câte ori? De atâtea de câte a zis Mântuitorul: „De șaptezeci de ori câte șapte” (Matei 18, 22), adică de nenumărate ori, așa cum de nenumărate ori ne iartă Dumnezeu. Dumnezeu, după dreptate, nici n-ar trebui să ne ierte, de multe

ori. Dar El, iubire fiind, „uită” de dreptate și se manifestă ca milostiv, după cum a spus cineva: „Din 24 de ore Dumnezeu stă numai una pe tronul dreptății, iar celelalte 23 pe tronul milostivirii”.

Așadar, de ce nu luăm exemplul de la El? Altfel va trebui să modificăm, Doamne iartă-ne, rugăciunea *Tatăl nostru* și să zicem: „Și nu ne ierta nouă greșelile noastre, căci nici noi nu iertăm greșelile noastre...”. Sau să trecem peste acel pasaj! Ar fi ridicol, nu? Ei bine, nu-i tot atât de ridicol când rostim rugăciunea normal, dar noi ne comportăm, de fapt, anormal?

Veți riposta, poate, unii zicând: eu nu am nimic cu cutare... DAR... .

Ei bine, dacă există un dar înseamnă că-i bai, cum zice ardeleanul. Și of Doamne, cât e de subtil uneori acest dar... .

(continuare în pag. 2)

Duminica a 11-a după Rusalii

„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre”

Preot Vasile Gordon

„Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”

Preot Vasile Gordon

Iată câteva exemple: *nu-l urăsc, părinte, dar nici nu-l pot iubi...* (păi, dacă nu iubești pe cineva sigur îl urăști. Cale de mijloc nu există!); *I-am iertat, părinte, dar nu pot să uit...* (altă auto înșelare... Zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „A nu ține minte răul, aceasta este adevărata cale a iertării!”); *I-am iertat, părinte, dar nu vorbesc cu el...* Este, credem, cea mai frecventă situație.

Iar când încercăm să arătăm pericolul, persoana împricinată pare uneori foarte contrariată: cum, părinte, după ce mi-a făcut cutare și cutare lucru, să mai vorbesc cu el?!

Este clar că nu rămâne în picioare explicația cu „nu pot...”. De fapt este „nu vreau” toată ziua! Cu alte cuvinte, nu vreau să iert, nu vreau să iubesc... Mă simt mai bine așa. Numai așa consider că demnitatea mea este neatinsă! Mare auto amăgire, iubiiții noștri! Unde nu-i iubire sigur sălășluiește ura. Și ura roade sufletul precum rugina fierul!

Totodată, **cel ce nu iartă este ca un ucigaș pentru aproapele său**. O spune Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: „...Cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică...” (I Ioan 3, 15).

Ura față de aproapele izvorăște, de fapt, din negrija față de propriile păcate. Căci zice **Avva Moise** din Patericul

Egiptean: „De nu va avea omul în inima sa cum că este păcătos, Dumnezeu nu-l ascultă pe el”. Și l-a întrebat un frate: „Ce este aceasta, a avea în inimă că este păcătos?”. Și i-a zis lui bătrânul: „Cel ce-și poartă păcatele sale, nu le vede pe ale aproapelei său”.

Se mai întâmplă ceva, în cazurile de neîmpăcare: există prejudecata că cel ce iartă este un om slab. Că dacă cedează îi este atinsă demnitatea etc. etc. Nimic mai fals.

Zice **Sfântul Ioan Gură de Aur**: „David a obținut biruință mai mare când l-a cruțat pe Saul, decât atunci când l-a doborât pe Goliat”. Iar latinii au un proverb: „Cine iartă învinge întotdeauna (*Perpetuo vincit qui utitur clementia*, Balbus, Sententiae)”.

Iată, așadar, dezlegarea: cel ce iartă este un învingător, căci de fapt se învinge (=înfrânge) mai întâi pe el însuși. În acest sens trebuie și noi să ne cerțăm: nu cumva nu iertăm pentru că nu ne putem înfrânge orgoliul personal?...

O altă situație, descrisă admirabil de părintele **Nicolae de la Rohia (Steinhardt)**, este atunci când nu putem

iertat pe cei cărora le-am greșit noi înșine... Paradox, nu? Cum, adică, va zice cineva, să iert pe cineva căruia i-am greșit? Nu el trebuie să mă ierte? Logic așa pare. Numai că, trebuie să recunoaștem: nu-i ocolim oare pe cei pe care i-am jignit, ocărât, în fața cărora ne-am ridicat poalele în cap, cum se spune, dezvelindu-ne în fața lor toată slăbiciunea și neputința de a ne stăpâni nervii?... Nu-i așa că ne este ciudă că am fost slabi în fața lor, fapt pentru care îi urâm și în consecință, nu-i putem ierta?...

Iată, deci, o altă subtilitate a satanei care nu trebuie să ne scape. [...]

Să considerăm, așadar, **pilda din Evanghelia de azi încă o mână întinsă de Dumnezeu pentru îndreptarea noastră**. Așa cum El este de-a pururi iertător, să fim și noi gata, în orice clipă, să acordăm iertare din toată inima celor care ne greșesc personal. Căci numai așa vom putea rosti cu inimă împăcată și curată către Tatăl ceresc: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Amin.

Cultul divin - simboluri și semnificații

De ce ne închinăm și sărutăm Sfânta Evanghelie?

Marian Dumitru

Credincioșii se închină și sărută Sfânta Evanghelie în semn de deosebită evlavie și râvnă duhovnicească, întrucât se întâlnesc cu Domnul Hristos, prezent în mijlocul lor.

Sfânta Evanghelia este Însuși Hristos, prezent în inima Bisericii, prin cuvintele Sale, căci El este Cuvântul lui Dumnezeu întrupat. Origen spunea că „noi ne împărtășim cu Hristos prin Cuvânt și prin Pâine”, adică prin Sfânta Evanghelie și Sfânta Euharistie.

Sfânta Evanghelie, reprezintă pecetea credinței noastre ortodoxe, fundamentul „Legii Noi”, primit de la Fiul Unic al Tatălui, pe Muntele Golgota. Ea a fost mai întâi transmisă prin viu grai, de Sfinții Apostoli, și apoi a fost scrisă de către cei patru mari evangheliști: Matei, Marcu, Luca și Ioan.

Pentru noi, credincioșii, întâlnirea cu Dumnezeu se face în cadrul sfintelor slujbe, care reprezintă de fapt trăirea și întruparea Sfintei Evanghelii. Atât Sfânta Liturghie, cât și Utrenia, slujba răsăritului din zilele de duminică și sărbători, sau slujbele Sfintelor Taine: Cununie, Maslu, cuprind în ele părți din Sfânta Evanghelie.

În cadrul slujbei Utreniei, când ivirea zorilor luminii, învinge noaptea întunericului și a păcatului, credincioșii își îndreaptă primele gânduri ale dimineții către Dumnezeu Tatăl, închinându-se și sărutând Sfânta Evanghelie.

Sfânta Evanghelie reprezintă așadar, o punte de legătură între cer și pământ, între Domnul Iisus Hristos, despre care propovăduiește Evanghelia și credincioșii prezenți la sfintele slujbe care stau în fața Mântuitorului.